

stillingen ligge en Dadel, men i og for sig indeholder den ingen Dadel, den er ofte aldeles neutral og foranlediget af Hensyn, der hverken omfatte „Billigelse“ eller „Ikke-Billigelse.“ Statsrevisionen kan ikke være berettiget til paa egen Haand at sanktionere nogen som helst Overstridelse, ligesaa lidt som der ved Pragis er givet eller fornuftigvis kan gives den Myndighed til paa Thingets Vegne at give en Efterbevilling. Statsrevisionen kan kun, ved at undlade at gjøre Indstilling, udtale som sin Formening, at den paagjældende Overstridelse ikke er af saadan Betydning, at særlig Afstemning i Thinget skjønnes nødvendig, men Thinget eller et Medlem i Thinget kan have en anden Opfattelse og formulere Afstemning.

Det er altsaa dette, jeg vil udtale i Modspætning til, hvad der staar i Betænkningen, og jeg skal dertil føie, at jeg finder Anledning til at opfordre Statsrevisionen til at tage under fornyet Overveielse, om det ikke vilde være rigtig at vende tilbage til den naturligere Ordning af Indstillingerne, som fandt Sted i den første Tid, Statsrevisionen eksisterede, og hvor dens Indstillinger virkelig vare af den Natur, at de kunde forstaaes og ikke lettelig kunde misforstaaes; thi jeg gjentager det, det er efter min Overbevisning af den største Vigtighed, at der er fuld Klarhed om disse Forhold, bag hvilke de allervigtigste konstitutionelle Spørgsmaal kunne ligge. Som jeg begyndte med at bemærke, skal jeg ikke udtale mig om de forskjellige Indstillingspunkter, jeg skal kun sige ganske i Almindelighed, at jeg har i Sinde at følge Mindretallet. Der er kun et eneste Sted, hvor jeg anser det for tvivlsomt, hvad man burde gjøre. Der er i Henhold til de Udtalelser, jeg nu har tilladt mig, et Sted, hvor jeg nok kunde mene, at Flertallet har Ret, og det er med Hensyn til Sorø Akademi, Afstemningspost Nr. 23. Der indstiller Flertallet, at Posten skal passere, medens Mindretallet indstiller, at der ikke skal finde nogen Udtalelse Sted. Jeg er nu, som sagt, mest tilbøielig til at følge Flertallet, skjønt jeg ikke anser Spørgsmaalet for at være af stor Betydning. Jeg er tilbøielig dertil, ikke af den Grund, som er anført i Betænkningen, nemlig at den Overenskomst, som saaledes har fundet Sted om Afgiften til Akademiet, indeholder en Opgielse af et Statskassen tilkommende Retstræk af pekuniær Værdi, og derfor ikke burde have fundet Sted uden Bevilling. Til denne Motivering kan jeg ikke slutte mig, thi denne Udtalelse er virkelig altsor almindelig og strækker sig videre, end man kan gennemføre eller fastholde. Det er af

helt andre Grunde, at jeg er tilbøielig til at følge Flertallet, nemlig, dels fordi Beløbet dog er af en vis Størrelse, og dels fordi der baaged ligger Forhold af en noget usædvanlig Karakter, om hvilke man fornuftigvis kan sige, at Thingets Opmærksomhed burde henledes derpaa, hvilket kun kan ske derved, at man gjør en Indstilling, og naar denne Indstilling gaar ud paa, at Posten passerer, skjønner jeg ikke rettere end, at der ikke er Noget at sige til Indstillingen. I dette Udtryk „passerer“ ligger nemlig — det gjentager jeg — ingen som helst Dadel, men der ligger deri kun, at man har ment, at det er et Forhold, som ikke burde glide bort uden Videre.

Ordføreren (S. Hansen): Hvis jeg forstod den ærede sidste Taler rigtig, var han i det Væsentlige enig med mig i Opfattelsen af Udtrykket „passerer“. Hans interessante historiske Udvikling af, at man i tidligere Tid har brugt 3 Udtryk: „Passerer“, „kan passere“ og „kan ikke passere“ stemmede jo ganske med den Tredeling, som jeg ogsaa har gjort med Hensyn til de Indstillingsposter, som Udvalget har gjort. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at det er uheldigt, naar man har et Udtryk, hvori der bliver lagt forskjellige Meninger, og jeg vilde være meget glad, hvis det var muligt at finde Udtryk, der klarere og bestemtere sige det, som man vil have lagt ind i Ordet. Udtrykket „passerer“ er jo som bekendt et fremmed Ord, som andetseds fra er kommet ind i vort Sprog. Var det muligt at finde et nationalt Udtryk, der bedre betegnede, hvad man mente, skulde Ingen være mere glad derved end jeg. Det er mig fremdeles en Tilfredsstillelse, at kunne være enig med det ærede Medlem i, at Statsrevisionen ikke har at sanktionere nogen Udgift, men kun at gjøre Indstilling derom. Jeg tror dog at kunne sige paa Mindretallets Vegne, om jeg end ikke har Bemyndigelse dertil, at heller ikke Mindretallet har lagt den Betydning ind i Ordet, som det ærede Medlem lægger ind i det paa dette Sted, og som ganske vist kunde misforstaaes. Naar det ærede Medlem af Mindretallet (Scharling) udtalte sig saa skarpt om Flertallets Indstilling, at disse Poster ikke kunne passere, og mente, at dette var — jeg tror, at han brugte meget stærkt Udtryk — ikke i sin Orden, ja næsten latterligt, naar man ikke vilde drage Ministeriet til Ansvar, har Flertallet en ganske anden Opfattelse heraf, og Udvalgets Flertal tror, at dets Opfattelse ogsaa stemmer med dette Things Flertals Opfattelse. Vi nære ingen-